

علی غروی علیاری

حافظه وی بسیار شگفت آور بود و به مسائل جزئی فقه ، احاطه کامل داشت ...

ولادت: 1319 ق.

محل ولادت: تبریز

وفات : حدود 1418 ق.

محل دفن: قم

محل تحصیل: تبریز، نجف

اساتید: حضرات میرزا محمد حسن علیاری ، میرزا محمد حسین نائینی ، آقا ضیاءالدین عراقی ، سید ابوالحسن اصفهانی و...
 استاذ عرفان: آقا سید علی قاضی طباطبایی
 شاگردان: جواد غروی علیاری، هادی هاشمیان و...
 تالیفات: رسائلی در فقه و اصول و...

حافظه وی بسیار شگفت آور بود و به مسائل جزئی فقه ، احاطه کامل داشت . در 1350 ق. از تمام موقعیت هایی که می توانست در حوزه نجف کسب کند چشم پوشید به درخواست جدش به تبریز بازگشت و به تدریس ، تحقیق و اقامه جماعت پرداخت.

در خانه اش همواره به روی مراجعین باز بود و هر کس به حضورش می رسید بی بهره باز نمی گشت . در تمام مدت عمر، مالک پول و خانه ای نشد. قرآن کریم را از حفظ بود و عشق عجیبی به آن داشت . در ماه رمضان دوازده بار قرآن را ختم می کرد و روزهای پنجشنبه برای هر یک از درگذشتگان و استادان خود هم دوره های تحصیل و علمای سلف، به نام هر یک مشغول تلاوت قرآن می شد. تهجد شبانه برنامه همیشگی ایشان بود و روزهای جمعه از اول صبح مشغول استغاثه به حضرت حجت (عج) می شد. شب های نیمه شعبان بعد از نماز مغرب ، غذای مختصری تناول می کرد و یا هیچ نمی خورد و پس از غسل شب نیمه شعبان دیگر کسی را نمی پذیرفت و تا صبح بر سجاده می نشست . از خود ایشان نقل است : زمانی که در نجف بودم قصد کردم تا چهل شب چهارشنبه به مسجد سهله بروم تا شرف دیدار حضرت حجت (عج) نصیبم شود روز چهل که می خواستم بروم چنان بیمار شدم که قادر به راه رفتن نبودم حدود ساعت یازده قبل از ظهر آقای قاضی به دیدنم آمد نشست و فرمود " میرزا علی ! با زور نمی شود امام زمان را ملاقات کرد صفای قلب می خواهد! و بعد بلند شد و رفت حال آنکه کسی از قصد و نیت من آگاه نبود.

وی از تمام عمر شریف خویش در جهت مطالعه و نوشتن بهره می برد حتی در آخرین روزهای زندگی و در بستر بیماری به حاشیه زدن بر غایه القصوی مرحوم سید محمد کاظم یزدی اشتغال داشت . از توصیه های ایشان بود که هدف از حضور در درس ها استفاده های علمی و معنوی باشد نه مادی، همواره در حال تخلیه و تخلیه باشید، تخلیه از افعال قبیح مانند ریا و تخلیه به افعال حسنه مرضیه در پیش خدا و رسول (ص) و حجه بن الحسن(عج).